

et temma omma holetus ehk teadmatta asfi
se keige surem wôlluja on.

Monnikord heitwad ka linnud selle pârrast
hilja, et neid wâgga kaua tolli fortoris fin-
ni peti, — ehk fui neid seâlt ârra tõsteti,
siis pandi puude willusse, kus hommikune
pâaw peâle ei sanud paista. Ja monnikord
ei tahha nemmâd milgi kõmbel heita, ja
siis keige pâhhem weel se, et teisel aastal
foggoni ârralöppewad.

Kui kehwa, kuiw ehk wâgga mârg sui olnud
ja perremehhel mitto linnopuud, siis peab ta
süggise muist ârrawôtma, ja süggise sedda
wâhha maggasat wet, mis pârrast mee saand
kedetud, kui wâhha wâlja woetakse, puhta
funnaga aeda mahha pannema mis linnud
holega sisse kandwad ja ueste weddelaks
meeks temad. Selle magguna weega ellawad
nemimad saggedaste jouloni, ja siis vast
hakkawad wanna warra peâle. Agga teâda
muidogi, et se wessi ka weel maggus peab
oslema, sest paljast wet ei tahha nemmâd
sureste. Kes kaks wanna puud ârra wôttab,

saab sedda wimist maggasat wet ühhe hea
õmbri, mis kolme ehk nelja pu perre ühhe
pâwaga sisse kandwad. — Agga tuldeb kün-
nassee pu tükkitesi ehk pilpaid panna, kelle
peâle linnud ennast woiwad lasfa, et ârra
ei uppo.

Sellel, kellel head wârvitud ja jalgega
puud on, ja keik nenda teeb, fui „Pôllo-
mehhe oit“ ramato sees õppetakse, ei olle
tarvis tûhja mõtlemistega ennast waewata
egga hirno al seista, — ta linnud heitwad
igga aasta aegsaste, kui wâhhâdagî hea
aeg on.

Sedda annan fui hâsti läbbi katsutud
asja linno piddajottele teâda, ja ollen neile
mele tulletanud, et üks ramat on, kellel jär-
rele nemmâd woiwad tehha — fui nad mui-
do ehk olleksid ârraunnustanud.

Rewade, fui väike paistab
Lendab lind jo wâljale,
Wannad paigad läbbi hâistab,
Otsib fui üks náljane